

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: N. T. L.**, zastoupen JUDr. Danuší Koldovskou, advokátkou, se sídlem nám. TGM 169, Česká Lípa, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 4. 2005, č. j. 14 Az 390/2003 - 31,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 390/2003 - 31 ze dne 19. 4. 2005, kterým bylo odmítnuto jeho podání doručené soudu dne 3. 10. 2003, jímž brojil proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3668/VL - 20 - 05 - 2003 ze dne 8. 9. 2003, kterým stěžovateli nebyl udělen azyl podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a kterým bylo zároveň rozhodnuto o tom, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že krajský soud, který ve věci rozhodoval, se nezabýval tím, zda je stěžovatel schopen žalobu doplnit a vůbec nepřihlédl k tomu, že stěžovatel je cizincem, který velmi těžko může znát české zákony a český jazyk. Krajský soud měl stěžovateli ustanovit právního zástupce, který by pokyny soudu za žalovaného splnil. Krajský soud tedy zkrátil stěžovatelovo právo na projednání jeho věci před soudem.

Stěžovatel rovněž poukazuje na důvody, pro které o azyl požádal, a navrhuje, aby napadené usnesení krajského soudu bylo zrušeno a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti, poukázal přitom na skutečnost, že důvody, o které stěžovatel svoji žádost o udělení azylu opřel, nejsou azylově relevantními.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil zejména následující rozhodné skutečnosti: stěžovatel dne 2. 10. 2003 předal k poštovní přepravě podání, doručené soudu dne 3. 10. 2003, z jehož obsahu vyplývá, že mu nebyl rozhodnutím žalovaného udělen azyl, že podává „stížnost – odvolání“, že „prosí o pomoc“, neboť nemá kam jít. K tomuto stěžovatelově podání bylo přiloženo napadené rozhodnutí žalovaného. Dne 4. 2. 2004 bylo soudu doručeno další podání stěžovatele, v němž poukazuje na situaci v zemi svého původu, konkrétně na tamní lichvu a na stěžovatelovy dluhy, a žádá o spravedlivé rozhodnutí. Usnesením krajského soudu č. j. 14 Az 390/2003 - 28 ze dne 27. 1. 2005 byl stěžovatel vyzván k odstranění nedostatků podání, byl přitom poučen o tom, že lhůta ke splnění uložené povinnosti končí dnem, který je posledním dnem k podání žaloby, tj. „15 dnů od převzetí rozhodnutí“. Toto usnesení stěžovatel převzal dne 14. 2. 2005. Následně stěžovatel podáním doručeným krajskému soudu dne 22. 2. 2005 požádal o poskytnutí dodatečné lhůty k doplnění žaloby, přitom poukázal na to, že jeho právní zástupce na výzvu krajského soudu zareagoval. Další podání stěžovatel neučinil, krajský soud dne 19. 4. 2005 vydal nyní napadené usnesení o odmítnutí stěžovatelova podání.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a je přípustná, neboť svým obsahem míří na nezákonnost usnesení o odmítnutí podání, což je kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy napadené usnesení krajského soudu přezkoumal za podmínek podávaných z § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Na řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu se v otázkách náležitostí žaloby použije § 71 odst. 1 s. ř. s., jež upravuje zvláštní náležitosti žaloby. Tyto náležitosti přitom doplňují obecné náležitosti stanovené v ust. § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. Pod § 71 odst. 1 písm. d) je pak jako jedna z nutných náležitostí žaloby uvedena identifikace tzv. žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Význam co nejpřesnějšího uvedení žalobních bodů v žalobě vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno a která znamená, že soud se při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce dovozuje. Krajský soud podání stěžovatele odmítl s odkazem na neodstraněný nedostatek podmínek řízení, který spatřoval ve skutečnosti, že podání stěžovatele neobsahovalo stanovené náležitosti a stěžovatel je k výzvě soudu nedoplnil. Nejvyšší správní soud tu připomíná, že ve svých rozhodnutích již opakovaně uvedl, že neexistuje zákonná povinnost soudu v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ust. § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojmávaná povinnost soudu by odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je řízení o žalobě koncipováno

(viz např. rozsudek č. j. 2 Azs 9/2003 - 40 ze dne 23. 10. 2003, judikát publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud zároveň považuje za rozhodné, že ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. stanoví lhůtu pouze pro rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body, a tedy v souladu s konstantní judikaturou i pro doplnění žalobního bodu do podání, které dosud žádný žalobní bod neobsahovalo, nikoliv však na odstranění jiných vad žaloby. Vady žaloby jsou přitom odstranitelné postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., podle kterého předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nejde-li tedy o situaci, kdy podání neobsahuje žádný žalobní bod, a jde-li naopak o situaci, kdy žalobní bod je formulován nedostatečně přesně a podrobně, popř. chybí-li v žalobě jiné náležitosti než žalobní body či vymezení rozsahu napadení správního rozhodnutí, je soud povinen postupovat podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. a usnesením vyzvat podatele k opravě nebo odstranění vad podání tak, aby mohlo být věcně projednáno. Pouze v případě, že podání není ve stanovené lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat, odmítne soud usnesením řízení o takovém podání, přičemž o tomto následku musí být podatel ve výzvě poučen.

Pokud krajský soud zvolil postup pro stěžovatele příznivější, tj. dovedl alespoň existenci žalobního bodu v jeho nejobecnější formě a vyzval stěžovatele k doplnění jeho podání, případně stěžovatele vyzval k doplnění podání i přes absenci jakkoli formulovaného žalobního bodu, pak jeho postupu nelze z hlediska dodržení stěžovatelových práv ničeho vytknout. Stěžovateli byla přiznána nejméně taková práva, jež mu přiznána být měla. Nejvyšší správní soud se tu záměrně nevyslovuje k době, ve které byl stěžovatel k doplnění jeho podání vyzván, ani ke lhůtě, jež byla k doplnění stanovena, neboť je zřejmé, že důvodem odmítnutí stěžovatelova podání byla výlučně rezignace na jeho doplnění poté, kdy byl k jeho doplnění vyzván. Nebyla to tedy stěžovatelova komunikační neobratnost, jež se projevila v obsahu jeho původního podání, ani opožděné podání jeho doplnění. Z reakce stěžovatele, v níž žádal o prodloužení lhůty k doplnění podání, zřetelně vyplývá, že výzvě porozuměl, že je mu zřejmé, jak má procesně postupovat, že dokonce již kontaktoval osobu s právnickým vzděláním, která jej patrně měla do budoucna v řízení zastupovat. Plná moc však předložena nebyla, žádné doplnění původního stěžovatelova podání taktéž nebylo učiněno. Nejvyšší správní soud má tedy za prokázané, že podmínky pro odmítnutí stěžovatelova podání splněny byly, a to nejpozději k tomu okamžiku, ke kterému jejich splnění dovedl krajský soud. Za shora popsání situace tu nemůže obstát stěžovatelův argument, že mělo být přihlédnuto ke stěžovatelově neznalosti českého jazyka (všechna tři podání stěžovatele byla učiněna česky a důvodem pro odmítnutí tu nebylo nepochopení soudu jejich obsahu), ani že měl být stěžovateli ustanoven právní zástupce. Povinnost ustanovit zástupce by měl krajský soud toliko za podmínek podávaných z § 35 odst. 7 s. ř. s., tj. mimo jiné tehdy, pokud by to bylo třeba k ochraně jeho práv a pokud by ustanovení takového zástupce stěžovatel navrhl. Žádný takový návrh stěžovatel neučinil, nadto informace o tom, že stěžovatelovo podání doplní osoba s právnickým vzděláním, sama o sobě potřebu ustanovení zástupce podle § 35 odst. 7 s. ř. s. vylučovala.

Ze shora uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že odmítnutím stěžovatelova podání se krajský soud namítané nezákonnosti nedopustil a kasační stížnost důvodnou není. Proto ji tedy Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné

náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu